

BHAGAVAN RAMANA

T. M. P. MAHADEVAN, M. A., Ph.D.
Filosofian Professori, Madrasin Yliopisto

Julkaisija
V. S. RAMANAN
Puheenjohtaja, hallituksen luottamusmies
Sri Ramanasramam
Tiruvannamalai 606-603
South India

Esipainoksena kirjassa Ramana Maharshi ja Hänen Olemassaolon Filosofiansa
©: Sri Ramanasramam, Tiruvannamalai 606-603, Tamil Nadu, India 1959

ESIPUHE

Käsillä oleva essee oli alun perin kirjoitettu kirjaan *The Saints* (Pyhimykset); ja se ilmestyy pääjohdantona teoksen käsitellessä Bhagavana, esitellen Ramana Maharshin ja Hänen Olemassaolon Filosofiansa. Ja kun tuntui, että tämä essee saattaisi kiinnostaa suurta lukijakuntaa, se julkaistiin erikseen myös kirjasen muodossa.

Toivomme Bhagavanin hyväksyvän menettelyn!
Aradhanan päivänä **T.M.P. MAHADEVAN** Toukokuun 5. 1959

LOITSU

Oi-Vinayaka, joka kirjoitti käärölle (se on; Merun rinteet) Suuren Viisaan (se on; Vyasa) sanat ja kuka johtaa voitokkaalla Arunachalalla, poistaen todella sairauden (se on; *maya*), joka on päättymättömien syntymien syy ja suojelee hyvántahtoisesti suurta Jaloa Uskoa (se on; Upanisathien filosofiaa ja uskontoa), joka on ääriään myöten täynnä Itsen hunajaa.

Tämä Herra Ganeshan rukous, kaikkien vastoinkäymisten poistaja, on Bhagavan Sri Ramanan kokoama. Viittaus koskee Puranoiden tarinaa, jossa Ganesha palveli Vyasaa kirjurina ja kirjoitti muistiin *Mahabharatan* ja Hänen Armonsansa on tässä vedonnut Vedantan filosofian varjeluun. Painettu tamilinkielinen säe on kopio Bhagavanin omaa käsialaa.

BHAGAVAN RAMANA

Pyhät kirjoitukset kertovat meille, että on yhtä vaikea seurata viisaan ohjeita kuin on piirtää viiva ilmaan merkiksi linnun suunnasta, kun se on siivillä. Useimpien ihmisten täytyy tyytyä hitaaseen ja työlääseen matkaan kohti maalia. Mutta muutamat ovat syntyneet mestareina lentämään pysähtymättä kaikkien olevaisten yhteiseen kotiin – korkeimpaan Itseen. Suurin osa ihmiskuntaa rohkaisee mielensä, kun sellainen viisas ilmestyy. Vaikka onkin mahdotonta pysyä hänen vauhdissaan, tuntuu mieltä ylentävältä olla hänen seurassaan ja saada esimakua ihanuudesta, jonka vastakohtana maailman surut kalpenevat tyhjyyteen. Lukemattomat ihmiset, jotka menivät Tiruvannamalaihin Maharshi Sri Ramanan elinaikana, saivat tämän kokemuksen. He näkivät hänessä viisaan ilman maailmallisuuden häivääkään, verrattoman puhtauden pyhimyksen, Vedantan ikuisen totuuden todistajan. Ei ole tavallista, että Sri Ramanan kaltainen suuri henkinen nerous vieraillee maan päällä. Mutta kun sellainen tilaisuus sattuu, koko ihmiskunta saa siitä hyötyä ja uusi toivon aikakausi avautuu sen jälkeen.

Noin 30 mailia etelään Maduraista on kylä nimeltä Tirucculi, jossa on vanha Sivan temppeli, jossa muinoin kaksi suurta Tamiilipyhimystä, Sundaramurti ja Manikkavacakar ovat laulaneet. Tässä pyhässä kylässä asui 1800-luvun loppupuolella laillistamaton asianajaja Sundaram Aiyar vaimonsa Alagammalin kanssa. Hurskaus, toisilleen omistautuminen ja suvaitsevaisuus olivat tämän ihannepari tunnusmerkit. Sundaram Aiyarin anteliaisuus oli mittaamaton. Alagammal oli hinduvaimon perikuva. Heille syntyi Venkataraman – joka tultiin myöhemmin tuntemaan maailmalla nimellä Ramana Maharshi – 30.12.1879. Se oli suotuista päivää hinduille – *Andradarsanam*-päivä. Tänä nimenomaisena päivänä joka vuosi Natarajan, Tanssivan Sivan kuvan ihmiset vievät ulos temppeleistä kulkueessa juhliakseen jumalallisen armon Herraa, joka ilmaisi itsensä aiemmin sellaisina pyhimyksinä kuin Gautama, Patanjali, Vyaghrapada ja Manikkavacaka. Vuonna 1879 Andra-päivänä Tirucculin temppelin Natarajan kuva oli viety ulos kaikkien osanottajien juhliessa ja juuri kun sitä palautettiin takaisin, Venkataraman syntyi. Venkataramanin lapsuusvuosilta ei ole merkitty muistiin mitään merkittävää. Hän kasvoi juuri kuten kuka tahansa ikäisensä poika. Hänet lähetettiin alkeiskouluun (vastaa peruskoulun ala-astetta Suomessa) Tirucculiin ja sitten vuoden opiskeluun kouluun Dindigulissa. Kun hän oli kaksitoistavuotias, hänen isänsä kuoli. Tämä teki välttämättömäksi hänen muuttonsa perheen mukana Maduraihin ja asumaan isänpuoleisen setänsä Subbaiyarin luokse. Siellä hänet lähetettiin Scottin Middle Schooliin ja sitten Amerikan Lähetystyön Korkeakouluun (American Mission High School). Hän oli keskinkertainen opiskelija, ei ollenkaan niin ahkera kuin opiskelutoverinsa. Mutta hän oli terve ja vahva nuorukainen. Hänen koulukaverinsa ja muut ystävänsä pelkäsivät hänen voimaansa. Jos jollakin heistä oli jotakin valittamista häntä vastaan milloin tahansa, he rohkenivat järjestää kepposia hänelle, kuitenkin vain kun hän oli unessa. Tällöin hän oli tavattoman poikkeuksellinen: hän ei havainnut mitään mitä hänelle tapahtui nukkumisen aikana. Hänet saattoi kantaa pois ja jopa piestä ilman, että hän heräsi tapahtumiin.

Näyttää ilmeiseltä, että Venkataraman sai sattumalta kuulla Arunachalasta ollessaan kuudentoista vuoden ikäinen. Eräänä päivänä eräs hänen vanhempi sukulaisensa piipahti heidän luonaan Maduraisissa. Poika kysyi mistä tämä oli tullut. Sukulainen vastasi: "Arunachalasta". Nimi 'Arunachala' aiheutti maagisen lumon Venkataramanille ja ilmeisen innostuneena hän kysyi vanhemmalta herrasmieheiltä lisää: "Mitä! Arunachalasta! Missä se on?" Ja hän sai vastaukseksi, että Tiruvannamalai oli Arunachala.

Tähän tapahtumaan viitattaessa Viisas sanoi myöhemmin yhdessä laulussaan Arunachalalle: 'Oi, suuri ihme! Kuin aistimiskyvytön vuori se seisoo. Sen toimintaa on kenenkään mahdoton ymmärtää. Lapsuudestani lähtien tietooni tuli, että Arunachala oli jotain erittäin suurenmoista. Mutta vielä, kun toisten kautta tulin tuntemaan, että se oli sama kuin Tiruvannamilai, en ymmärtänyt sen merkitystä. Kun, tyyntytettyään mieleni, se veti minut itseensä ja tultuani lähelle sitä, huomasin, että se oli Liikkumaton'.

Pikaisesti seuraten tapahtumaa, joka kiinnitti Venkataramanin huomion Arunachalaan, sattui toinen tapaus, joka myös vaikutti pojan mieleen kääntäen sen syvempään henkiseen tilaan. Hän sattui saamaan käsiinsä Sekkilarin kirjan *Periyapuranam*, joka käsittelee Saiva-pyhimysten elämää. Hän luki kirjan ja lumoutui siitä täysin. Tämä oli ensimmäinen uskonnollinen kirjoitus, jonka hän luki. Pyhimysten esimerkki kiehtoi häntä; ja sydämensä syvyyksissä hän löysi jonkin vastaavan suotuisasti. Ilmiselvästi ilman aikaisempaa valmistelua kaipuu jäljitellä hengellistä luopumista ja omistaumista, joka oli perustana pyhimysten elämän sisältönä, heräsi hänessä.

Hengellinen kokemus, jota Venkataraman oli nyt toivonut hartaasti, oli tuleva hänelle pian ja melko odottamattomalla tavalla. Oli noin puoliväli vuotta 1896; Venkataraman oli tuolloin seitsemäntoistavuotias. Eräänä päivänä hän istui yksin enonsa talon ensimmäisessä kerroksessa. Hän oli yhtä terve kuin tavallisestikin. Hänen terveydessään ei ollut mitään vikaa. Mutta äkillinen ja kiistaton kuoleman pelko sai hänet valtaansa. Hän tunsi, että hän tulee kuolemaan. Miksi tämä tunne oli hänelle tullut, sitä hän ei tiennyt. Lähestyvän kuoleman tunne ei kuitenkaan lamauttanut häntä. Tyyneästi hän mietti mitä hänen tulisi tehdä. Hän sanoi itsekseen: "Nyt, kuolema on tullut. Mitä se merkitsee? Mikä on se, joka kuolee? Tämä keho kuolee." Välittömästi tämän jälkeen hän asettui makuulle oikaisten raajansa suoraksi ja pitäen ne kankeina ikään kuin jäykistyminen olisi alkanut. Hän pidatti hengitystään ja piti huulensa tiukasti suljettuna niin että kaikille ulkopuolisille hänen kehonsa näyttäisi ruumiilta. Nyt, mitä tulisi tapahtumaan? Näin hän ajatteli: "Hyvä on, tämä keho on nyt kuollut. Se kannetaan polttopaikalle ja poltetaan tuhkaksi. Mutta kehon kuoleman mukana, kuolenko minä? Onko keho minä? Tämä keho on hiljaa ja liikkumatta. Mutta minä tunnen persoonallisuuden koko voiman ja jopa 'minän' äänen sisälläni, erillään siitä. Niinpä olen Henki, joka ylittää kehon. Keho kuolee, mutta Henki, joka ylittää sen, ei voi olla kuoleman tavoitettavissa. Se merkitsee, että olen kuolematon Henki." Kun Bhagavan Sri Ramana myöhemmin kuvaili tätä kokemustaan palvojiensa hyödyksi, näytti ikään kuin tämä oli ajattelun tulosta. Mutta hän selitti kertoessaan, ettei asia ollut niin. Toteutuminen tuli häneen välähtäen. Hän oivalsi totuuden välittömästi. 'Minä' oli jotain hyvin todellista, ainoa todellinen. Kuoleman pelko oli kadonnut lopullisesti. Siitä eteenpäin 'Minä' jatkui kuin perusnuotti, joka kätkeytyy ja sekoittuu kaikkiin muihin nuotteihin. Siten Venkataraman löysi itsensä hengellisyyden huipulla ilman raskasta tai pitkitettyä *sadhanaa*. Ego oli kadotettu Itsetietoisuuden tulvaan. Yht'äkkiä pojasta, jota kutsuttiin nimellä Venkataraman, oli puhjennut viisas ja pyhimys.

Nuoren viisaan elämässä huomattiin tapahtuneen täydellinen muutos. Asiat, joita hän oli aikaisemmin arvostanut, menettivät arvonsa täysin. Hengelliset arvot, jotka hän oli aiemmin laiminlyönyt täysin, tulivat nyt hänen ainoiksi huomion kohteikseen. Koulutoverit, ystävät, sukulaiset – millään näistä ei ollut enää mitään merkitystä hänelle. Hän kasvoi ehdottoman välinpitämättömänä läheisilleen. Vaatimattomuus, nöyryys, vastarinnattomuus ja muut hyveet tulivat hänen koristeikseen. Seuraa vältellen hän tapasi istuskella yksin, täysin imeytyneenä keskittymisessään Itseen. Hän meni Minaksi-temppeleihin joka päivä ja koki ylentymistä, joka kerta seisoessaan jumalten ja pyhimysten kuvien edessä. Kyyneleet valuivat hänen silmistään valtoimenaan. Uusi näky oli alinomaa hänen kanssaan. Hänen elämänsä oli ylikuvitettu.

Venkataramanin vanhempi veli huomasi suuren muutoksen, joka hänessä oli tapahtunut.

Useita kertoja hän moitti poikaa oudosta ja joogimaisesta käyttäytymisestä. Noin kuusi viikkoa suuren kokemuksensa jälkeen ratkaisun hetki tuli. Päivä oli elokuun 29. 1896. Venkataramanin englanninkielen opettaja oli pyytänyt häntä, rangaistuksena opiskelunsa laiminlyönnistä, kopioimaan kappaleen Bainin kieliopista kolmeen kertaan. Poika kopioi sen kahdesti, mutta pysähtyi siihen, tajuten tehtävän täydellisen hyödyttömyyden. Heittäen sivuun sekä kirjan että paperit, hän nousi istualleen, sulki silmänsä ja kääntyi sisäänpäin mietiskelyyn. Vanhempi veli, joka oli seurannut Venkataramanin käyttäytymistä kaiken aikaa, meni ylös hänen luokseen ja sanoi: "Mitä hyötyä on kaikesta tästä sille, joka on tällainen?" Tässä oli ilmiselvästi tarkoitus nuhdella Venkataramania ei-maallisten tapojen lisäksi opiskelun laiminlyönnistä. Venkataraman ei vastannut mitenkään. Hän tunnusti itselleen, ettei hyödyttänyt jatkaa opiskelua ja olla vanha itsensä. Hän päätti lähteä kotoaan; ja hän muisti, että hänellä oli paikka, johon mennä, Tiruvannamalai. Mutta jos hän ilmaisisi aikeistaan vanhemmilleen, he eivät päästäisi häntä. Niinpä hänen täytyi turvautua petokseen. Hän kertoi veljelleen, että hän oli menossa kouluun käydäkseen erikoisluokkaa keskipäivällä. Silloin veli pyysi häntä ottamaan viisi rupiaa alhaalta laatikosta ja maksamaan sen korvauksena koululle, jossa hän opiskeli. Venkataraman meni alakertaan; hänen tätinsä tarjosi hänelle aterian ja antoi hänelle viisi rupiaa. Hän otti kartaston, joka oli talossa ja huomasi, että lähin asema, josta lähti junia Tiruvannamalaihinkin, oli Tindivadam. Itse asiassa, kuitenkin, suora haara oli rakennettu Tiruvannamalaihinkin itseensä. Kartasto oli vanha ja tätä ei ollut merkitty siihen. Laskien, että kolme rupiaa riittäisi matkaan, Venkataraman otti niin paljon ja jätti loput kirjekuussa sellaiseen paikkaan talossa, että hänen veljensä ne helposti löytäisi ja teki lähtöä Tiruvannamalaihinkin. Tämän hän kirjoitti kirjeeseen: "Olen lähtenyt matkalle etsimään Isääni noudattaen hänen käskyään. Tämä (tarkoittaen itseään) oli vain aloitus hyveellisellä yrityksellä. Siksi kenenkään ei tule surra hänen tekoaan. Eikä tule tuhjata rahaa tämän etsimiseen. Koulumaksuasi ei ole suoritettu. Tässä ovat kaksi rupiaa."

Venkataramanin suvussa oli yksi kirous – todellisuudessa se oli siunaus – että jokaisesta sukupolvesta yksi heistä kääntyisi hartaudentarjoajaksi. Tämä kirous oli johtunut kiertelevästä *askeetikosta*, joka, kuten kerrottiin, oli pyytänyt almuja eräästä Venkataramanin esi-isän talosta ja oli tullut torjutuksi. Sundaram Aiyarin isänpuoleisesta sedästä tuli *sannyasa*; samoin Sundaram Aiyarin vanhemmasta veljestä. Nyt oli Venkataramanin vuoro vaikka kukaan ei osannut ennakoita, että kirous voisi toimia näin. Puolueettomuus löysi asuinpaikan Venkataramanin sydämessä ja hänestä tuli *parivrajaka*.

Se oli runollinen matka, jonka Venkataraman teki Maduraista Tiruvannamalaihinkin. Suunnilleen keskipäivällä hän jätti setänsä talon. Hän kulki jalan rautatieasemalle, jonne oli noin puolen mailin matka. Onneksi junan kulku oli myöhässä sinä päivänä. Muuten hän olisi myöhästynyt siitä. Hän tutki hinnastoa taulukosta ja havaitsi, että kolmannen luokan lippu maksaisi kaksi rupiaa ja kolmetoista annaa. Hän osti lipun ja piti mukanaan loput kolme annaa. Eikö hän tiennyt, että sieltä oli suora rata Tiruvannamalaihinkin, eikö hän tutkinut hinnastoa, hänen tulisi tietää, että matka maksoi tasan kolme rupiaa. Kun juna saapui, hän nousi siihen hiljaisena ja otti paikkansa. Maulvi, joka oli myös matkalla, keskustelemaan Venkataramanin kanssa. Häneltä Venkataraman kuulee, että sieltä on junayhteys Tiruvannamalaihinkin ja ettei hänen tarvitse ajaa Tindivanamiin vaan voisi vaihtaa junaa Villupuranamissa. Tämä oli palanen hyödyllistä tietoa. Oli iltahämärä, kun juna saapui Tiruccirappalliin. Venkataraman oli nälissään; hän osti kaksi maalaispäärynää puolella annalla ja kaikeksi ihmeekseen pelkällä yhdellä puraisulla hänen nälkensä oli kadonnut. Suunnilleen kello kolme aamulla juna saapui Villupuramiin. Venkataraman hypäsi junasta aikomuksenaan suorittaa loput matkastaan Tiruvannamalaihinkin jalan.

Aamun koittaessa hän meni kaupunkiin ja etsi tienviittaa Tiruvannamalaihinkin. Hän näki tienviitan, jossa luki 'Mambalappattu', muttei tiennyt silloin, että Mambalappattu oli paikkakunta

tiellä 'en route' Tiruvannamalaihin. Ennen kuin aikoi tehdä enempiä ponnistuksia selvittääkseen mitä tietä hänen tulisi kulkea, hän päätti vahvistaa itseään, koska oli väsynyt ja nälkäinen. Hän meni hotelliin ja pyysi ruokaa. Hänen oli odotettava puolipäivään, kunnes ruoka oli valmis. Syötyään aterian, hän tarjosi kaksi annaa maksuksi. Hotellin omistaja kysyi häneltä kuinka paljon hänellä oli rahaa. Venkataramanin kerrottua, että hänellä olisi vain kaksi ja puoli annaa, hän kieltäytyi ottamasta maksua. Häneltä Venkataraman kuuli, että Mambalappattu oli paikkakunta matkalla Tiruvannamalaihin. Venkataraman palasi Viluppuramin asemalle ja osti lipun Mambalappattuun, mihinkä hänen rahansa juuri riittivät.

Johonkin aikaan iltapäivällä Venkataramanin juna saapui Mambalappattuun. Sieltä hän lähti jalan kohti Tiruvannamalaita. Hän käveli noin kymmenen mailia ja oli jo myöhäinen ilta. Lähettyvillä oli Arayaninallurin temppeli rakennettuna isolle kivelle. Hän meni sinne odottaen ovien avautumista, astui sisään ja istuutui pilarihalliin. Hän sai siellä näyn – näyn kirkkaasta valosta, joka ympäröi koko paikkaa. Se ei ollut fyysistä valoa. Se näkyi jonkin aikaa ja katosi sitten. Venkataraman jatkoi istumistaan syvän mietiskelyn tilassa kunnes temppelin papit, jotka tahtoivat lukita ovet ja mennä palveluun 3/4 mailin päässä olevaan Kiluriin, herättivät hänet. Venkataraman seurasi heitä ja tultuaan sisään temppeliin, hän heti vaipui *samadhiin* uudestaan. Saatuaan velvollisuutensa suoritettua, papit herättivät hänet, mutteivät antaneet hänelle mitään syötävää. Temppelin rumpali, joka oli katsellut pappien epäkohteliaasta käytöstä, anoi heitä luovuttamaan hänen osansa temppelin ruuasta vieraille nuorukaiselle. Kun Venkataraman pyysi hieman juomavettä, hänet oli ohjattu Sastrien taloon, joka oli hieman etäämmällä. Samalla hetkellä, kun hän meni taloon sisään, hän pyörtyi ja kaatui. Muutaman minuutin kuluttua hän tointui ja näki pienen ihmisryhmä katselevan häntä uteliaana. Hän joi veden, söi hieman ja kävi maate ja nukkui.

Hän heräsi seuraavana aamuna. Oli 31. päivä elokuuta 1896, *Gokulastami*-päivä, Krishnan syntymäpäivä. Venkataraman jatkoi matkaansa ja käveli melko pitkän ajan. Hän tunsu itsensä väsyneeksi ja nälkäiseksi. Niin hän toivoi hieman ruokaa ensin ja sitten hän voisi mennä Tiruvannamalaihin junalla, jos se olisi mahdollista. Hänen mieleensä juolahti ajatus, että hän voisi hankkiutua eroon korvissaan olevista kultaisista renkaista ja koota tarvittavan rahamäärän. Mutta kuinka tämän tulisi tehdä? Hän meni seisomaan erään talon eteen, joka sattui kuulumaan eräälle Muthukrishna Bhagavatarille. Hän pyysi Bhagavatarilta ruokaa ja hänet ohjattiin talon emännän luo. Hyväntahtoinen rouva oli mielissään saadessaan ottaa vastaan nuoren *sadhun* ja ruokki häntä suotuisana Sri Krishnan syntymäpäivänä. Ruokailun jälkeen Venkataraman meni uudelleen Bhagavatarin luo ja kertoi tälle, että hän halusi pantata korvarenkaansa neljästä rupiasta, jotta hän voisi saattaa pyhiinvaelluksensa loppuun. Korvarenkaat olivat noin kahdenkymmenen rupian arvoiset, mutta Venkataraman ei tarvinnut niin paljon rahaa. Bhagavatar tarkasti renkaat, antoi Venkataramanille pyydetyn rahasumman, kirjoitti nuorukaiselle muistiin osoitteen, kirjoitti hänen velkansa paperilapulle ja sanoi hänelle, että hän voisi lunastaa korvarenkaansa koska tahansa. Venkataraman söi lounaan Bhagavatarin talossa. Hurskas rouva antoi hänelle rasian makeisia, jotka hän oli valmistanut *Gokulastamiksi*. Venkataraman pyysi pariskunnalta luvan lähteä, repi osoitelapun, jonka Bhagavatar oli hänelle antanut – hänellä ei ollut aikomustakaan lunastaa korvarenkaitaan takaisin – ja meni rautatieasemalle. Koska juna ei lähtenyt ennen kuin seuraavana aamuna, hän vietti yönsä asemalla. Syyskuun ensimmäisen päivän aamuna 1896 hän nousi Tiruvannamalaihin menevään junaan. Matka kesti vain lyhyen aikaa. Laskeuduttuaan junasta, hän kiihuhti Arunacalesvaran suureen temppeliin. Kaikki portit olivat levällään – jopa sisempien pyhäköiden ovet. Temppeli oli silloin tyhjä ihmisistä – jopa papeista. Venkataraman astui kaikkein pyhimpään (*sanctum sanctorum*), ja kun hän pysähtyi Isänsä Arunacalesvaran edessä, hän koki suuren ekstaasin ja sanoinkuvaamattoman ilon. Runollinen matka oli päättynyt. Laiva oli saapunut turvallisesti satamaan.

Lopun tarkastelemastamme Ramanan elämästä – näin kutsumme häntä tästä eteenpäin – hän vietti Tiruvannamalaissa. Ramanaa ei oltu muodollisesti vihitty *sannyasaksi*. Kun hän tuli ulos temppelistä ja käveli pitkin kaupungin katuja, joku huusi hänelle ja kysyi tahtoisiko hän kuontalonsa riisuttavan. Hän suostui aikailematta ja hänet opastettiin Ayyankulamin altaalle, jossa parturi ajeli hänen päänsä. Sitten hän seisoj altaan portailla ja heitti veteen loput rahansa. Vielä hän heitti pois karamellirasian, jonka Bhagavatarin vaimo oli antanut. Seuraavaksi meni pyhä lanka, jota hän kantoi. Kun hän oli palaamassa temppeliin, hän mietti miksi hänen pitäisi tarjota keholleen kylvyn ylellisyys, kun kerran satoi kaatamalla, joka kyllä kastelisi hänet läpimäräksi. Ensimmäinen paikka, jossa Ramana oleskeli Tiruvannamalaissa, oli suuri temppeli. Muutaman viikon hän pysytteli tuhannen pylvään hallissa. Mutta hän oli vaikeuksissa kiusaajista, jotka kivittivät häntä hänen istuessaan vaipuneena mietiskelyyn. Hän vaihtoi paikkansa hämääjän nurkkaan ja lopulta maanalaiseen holviin nimeltä *Patala-lingam*. Saadessaan olla häiriöttä, hän saattoi viettää useita päiviä syväle imeytyneenä. Liikkumatta hän istui *samadhissa* eikä herännyt edes syöpäläisten tai hyönteisten puremiin. Mutta pahansuovat pojanviikarit löysivät pian piilopaikan ja nautiskelivat ajanvietteenään syöpäläisjoukkojen heittämisestä nuoren *Swamin* päälle. Siihen aikaan Tiruvannamalaissa oleili vanhempi *Swami* nimeltä Seshadri. He, jotka eivät tunteneet häntä, pitivät häntä mielenvikaisena. Hän seisoj joskus nuoren *Swamin* vartijana ja ajoi hänen kiusaajansa pois. Lopulta hänet siirrettiin pois loukostaan palvojen toimesta, hänen itse edes heräämättä siihen ja jätettiin Subrahmanyman pyhäkön läheisyyteen. Siitä eteenpäin siellä oli aina joku huolehtimassa Ramanasta. Istumapaikkaa oli vaihdettava taajaan. Puutarha, metsikkö, pyhäkkö – näissä *Swamia* saattoi pitää. *Swami* itse ei puhunut koskaan. Ei niin, että hän olisi tehnyt mitään puhumattomuusvalaa; hänellä ei ollut halukkuutta puhua. Ajoittain hänelle luettiin *Vasisthamin* ja *Kaivalyanavanitamin* kaltaisia tekstejä.

Vajaa puoli vuotta Tiruvannamalaihin saapumisensa jälkeen Ramana muutti oleskelupaikkansa pyhäkköön nimeltä Gurumurtam, sen valvojan, Tambiransvamin hartaiden pyyntöjen johdosta. Kun päivät kuluivat ja kun Ramanan maine levisi, lisääntyi pyhiinvaeltajien määrä ja matkailijat tulivat vierailemaan hänen luonaan. Noin vuoden Gurumurtamissa viettämisensä jälkeen *Swami* – paikallisesti hänet tunnettiin nimellä *Brahmana-svami* – muutti läheiseen mangopuutarhaan. Tänne eräs hänen sedistään, Nellyyappa Aiyar, jäljitti hänet. Nellyyappa Aiyar oli toisen luokan asianajaja Manamaduraissa. Saatuaan ystävältään kuulla, että Venkataraman oli silloin palvottu *Sadhu* Tiruvannamalaissa, hän meni sinne nähdäkseen tämän. Hän yritti kaikkensa saadakseen Ramanan mukaansa Manamadurainiin. Mutta nuori viisas kieltäytyi vastaamasta. Hän ei ilmaissut minkäänlaista kiinnostusta vierailijaa kohtaan. Niinpä Nellyyappa Aiyar palasi takaisin Manamadurainiin pettyneenä. Kuitenkin hän välitti uutiset Alagammalille, Ramanan äidille.

Äiti matkusti vanhemman veljensä kera Tiruvannamalaihin. Ramana eli tuolloin Pavalakkunrussa, yhdessä Arunachalan itäisimmistä haarakkeista. Kyyneliä vuodattaen Alagammal anoi Ramanaa palaamaan luokseen. Mutta viisaana hänellä ei ollut paluuta. Mikään ei liikuttanut häntä, ei edes hänen äitinsä itku ja valitus. Hän pysyi vaiti vastausta antamatta. Palvoja, joka oli seurannut äidin kamppailua useita päiviä, pyysi Ramanaa ainakin kirjoittamaan sen, mitä hänen täytyi sanoa. Viisas kirjoitti paperin palalle melko persoonattomaan tyyliin näin: "Jokaisen *prarabdhan* mukaisesti Yksi, jonka toimintaa on se säätää, panee jokaisen liikkeelle. Minkä ei tule tapahtua, ei koskaan tapahdu, mitä tahansa ponnisteluja panisi alulle sen hyväksi. Ja minkä tulee tapahtua, ei esty mitenkään tapahtumasta vaikka kuinka tahansa yrittäisi välttää sitä. Tämä on varmaa. Siksi viisainta on pysytellä hiljaa."

Murtuneena ja raskain sydämin äiti palasi Manamadurainiin. Joskus tämän tapahtuman jälkeen Ramana nousi Arunachala-vuorelle ja alkoi elää luolassa, joka oli nimetty Virupaksa-

nimisen pyhimyksen mukaan, joka oli asunut siellä ja haudattu sinne. Väkijoukko saapui myös sinne ja heidän joukossaan oli muutamia hartaita etsijöitä. Näillä viimemainituilla oli tapana esittää hänelle henkisiä kokemuksia koskevia kysymyksiä tai tuoda hänelle pyhiä kirjoja saadakseen joihinkin kohtiin selvitystä. Joskus Ramana kirjoitti vastaukset tai selitykset. Eräs hänen tämän kautensa aikana hänelle tuotu kirja oli Sankaran *Vivekacadamani*, jonka hän myöhemmin käänsi proosana tamiliksi. Siellä oli myös pieni joukko yksinkertaista oppimatonta kansaa, joka tuli hänen luokseen lohdun ja henkisen ohjauksen toivossa. Eräs heistä oli Echammal, joka menetettyään miehensä, poikansa ja tyttärensä, oli epätoivoissaan kunnes Kohtalo opasti hänet Ramanan läheisyyteen. Hän piti tärkeimpänä vieraillla *Svamin* luona joka päivä ja ryhtyi itse tuomaan ruokaa hänelle yhtä hyvin kuin niillekin, jotka asuivat hänen kanssaan.

Vuonna 1903 Tiruvannamalaihin tuli suuri sanskritin oppinut ja savant Ganapati Sastri, tunnettu myös nimellä Ganapati Muni askeettisen elämäntapansa takia. Hänellä oli myös lisänimi *Kavya-kantha* (hän, jolla oli runous kurkussaan) ja hänen seuraajansa kutsuivat häntä *nayanaksi* (isä). Hän oli Jumalaisen Äidin palvonnan asiantuntija. Hän tapasi Ramanan Virupaksan luolassa melko monta kertaa. Kerran hänen omaa henkistä harjoitustaan koskevat epäilykset kalvoivat häntä. Hän meni ylös vuorelle, näki Ramanan istuvan yksin luolassa ja ilmaisi asiansa näin: "Kaiken sen, mitä tulee lukea, olen lukenut; jopa Vedanta *sastran* olen täysin ymmärtänyt; olen harjoittanut *japaa* sydämeni tyydytykseksi; kuitenkin en ole tähän mennessä käsittänyt, mitä *tapas* on. Sen vuoksi olen etsinyt suojaa jaloistanne. Rukoilen teitä valistamaan minua *tapasin* luonnosta." Ramana vastasi nyt suullisesti, "Kun joku valvoo mistä käsite 'minä' nousee, mieli imeytyy sinne; tämä on *tapas*. Kun *mantraa* toistaessaan valvoo mistä tämä *mantran* ääni nousee, mieli imeytyy sinne, tämä on *tapas*." Oppineelle tämä tuli kuin ilmestys; hän tunsu viisaan armon ympäröivän häntä. Hän oli se, joka julisti Ramanan olevan Maharshi ja Bhagavan. Hän kirjoitti sanskritinkieliset laulut viisaan ylistykseksi ja merkitsi muistiin myös (*Sri*) *Ramana-gitan* selittämään hänen opetuksiaan.

Palattuaan Manamadurainiin Alagammal, Ramanan äiti menetti vanhimman poikansa. Kaksi vuotta myöhemmin hänen nuorin poikansa, Nagasundaram kävi lyhyellä vierailulla Tiruvannamilaissa. Äiti itse meni sinne kerran tullessaan pyhiinvaellusmatkalta Varanasiin ja uudelleen vieraillessaan Tirupatissa. Sillä kerralla hän tunsu itsensä sairaaksi ja kärsi useita viikkoja lavantaudin oireista. Ramana osoitti suurta huolehtimista hoitamalla häntä ja palauttamalla hänet terveeksi. Hän jopa kirjoitti laulun tamiliksi rukoillen Herra Arunachalaa parantamaan hänet sairaudestaan. Laulun ensimmäinen säe kuului näin: 'Oi Lääke Vuoren muodossa, joka ilmenet parantaaksesi kaikkien syntymien sairauden, syntymien, jotka tulevat peräkkäin kuin aallot! Oi Herra! On Sinun velvollisuutesi pelastaa äitini, joka pitää Sinun jalkojasi yksin pakopaikkanaan, poistamalla hänen kuumeensa.' Lisäksi hän rukoili, että hänen äidilleen sallittaisiin jumalainen näky ja vieroitettaisiin maallisuudesta. On tarpeetonta sanoa, että molempiin rukouksiin vastattiin. Alagammal toipui ja palasi Manamadurainiin. Mutta hän tuli takaisin Tiruvannamalaihin hyvin pian; hieman myöhemmin häntä seurasi nuorin poika, Nagasundaram, joka oli sillä välin menettänyt vaimon joka oli jättänyt pojan. Hänen äitinsä saapui vuoden 1916 alussa, päättäneenä viettää lopun elämäänsä Ramanan kanssa. Pian äitinsä saapumisen jälkeen Ramana muutti Virupaksasta Skandasramamiin, hieman ylempäs vuorella. Äiti sai harjoitusta intensiiviseen henkiseen elämään. Hän pukeutui okranväriseen kaapuun ja otti hoitaakseen Asraman keittiön. Myös Nagasundaramista tuli *sannyasi*, käyttäen nimeä Niranjanananda. Ramanan seuraajien kesken hänet tultiin yleisesti tuntemaan nimellä *Chinnaswami* (Nuorempi *Swami*). Vuonna 1920 äidin terveys huononi ja vanhuuden sairaudet vaivasivat häntä. Ramana hoiti häntä huolella ja rakkaudella ja vietti jopa unettomia öitä valvomalla hänen vointiaan. Loppu tuli toukokuun 19. 1922, joka oli *Bahulanavami*-päivä, Vaisakha-kuussa. Äidin ruumis haudattiin vuorelle. Paikaksi valittiin vuoren eteläisin piste, Palitirthamin Altaan ja Daksinamurti Mantapamin välissä. Kun seremonioita suoritettiin, Ramana

itse oli katselemassa. Niranjanananda Swami muutti asumaan lähelle hautaa. Ramana, joka jatkoi oleskeluaan Skandasramamissa, vieraili haudalla päivittäin. Noin kuuden kuukauden jälkeen hän jäi sinne, kuten hän sanoi myöhemmin, ei hänen omasta tahdostaan vaan kuuliaisuudesta Jumalalliselle Tahdolle. Näin löydettiin Ramanasramam. Haudan ympärille rakennettiin temppleri, joka vihittiin 1949. Kun vuodet vierivät, Asramam kasvoi vakaasti, ihmisiä saapui, ei pelkästään Intiasta vaan kaikista maanosista nähdäkseen viisaan ja saadakseen apua häneltä henkisissä ponnisteluissaan.

Ramanan ensimmäinen länsimainen seuraaja oli F. H. Humphrys. Hän tuli Intiaan vuonna 1911 poliisivoimiin Velloreen. Harrastaessaan okkultismia, hän etsi Mahatmaa. Hänen telugun opettajansa oli esitellyt hänet Ganapati Sastrille; ja Sastri vei hänet Ramanan luo. Englantilainen sai erittäin hyvän vaikutelman. Kirjoittaessaan ensimmäisestä vierailustaan viisaan luona *International Psychic Gazetteen*, hän sanoi: 'Saavuttuamme luolaan istuuduimme hänen eteensä, hänen jalkoihinsa, sanomatta mitään. Me istuimme näin pitkän aikaa ja tunsimme tulevamme nostetuiksi ulos itsestämme. Noin puoli tuntia katsoin sisään Maharshin silmiin, jotka eivät kertaakaan vaihtaneet syvän mietiskelyn ilmettään... Maharshi on mies kaiken kuvailun takana arvokkuutensa, hyväntahtoisuutensa, itsehallintansa ja tynnyttävän vahvan vakaumuksensa ilmentymisessä.' Humphryn ajatukset henkisyudesta muuttuivat paremmiksi Ramanan tapaamisen seurauksena. Hän uudisti matkansa viisaan luo. Hän merkitsi muistiin vaikutelmansa kirjeissään Englantiin ystävilleen, jossa ne julkaistiin yllä mainitussa *Gazetessa*. Eräs heistä kirjoitti, 'Et voi kuvailla mitään kauniimpaa kuin hänen hymynsä.' Ja uudelleen, 'On outoa, että muutos tapahtuu siinä, oltaessa Hänen seurassaan.'

Kaikki Asramaan tulleet ihmiset eivät välttämättä olleet hyviä. Joskus myös pahat ilmestyivät paikalle – jopa pahat *sadhut*. Vuonna 1924 varkaat murtautuivat Asramaan ryöstösaaliin toivossa. Jälkimmäisellä kerralla he jopa pieksivät Maharshin huomattuaan, ettei siellä ollut paljon mitään mitä ottaa. Kun eräs palvojista pyysi viisaalta lupaa rangaista varkaita, viisas pidätteli häntä sanoen: "Heillä on karmansa, meillä omamme. Meidän osamme on sietää ja antaa anteeksi. Älkäämme puuttuko heihin." Kun yksi varkaista iski häntä nyrkillä vasempaan reiteen, Ramana sanoi hänelle: "Jos et ole tyytyväinen, voit lyödä toiseenkin jalkaa." Varkaiden lähdettyä, palvoja kyseli häneltä pieksämisestä. Viisas huomautti, "Myös minä olen saanut vastaanottaa hieman *pujaa*," käyttäen sanaa, joka tarkoittaa 'palvontaa', mutta käytetään myös merkitsemään 'iskuja'.

Viattomuuden henki, joka kyllästi viisaan ja tämän ympäristön, teki jopa eläimistä hänen ystäviään. Hän osoitti niitä kohtaan samaa avuliaisuutta kuin ihmisille, jotka tulivat hänen luokseen. Kun hän viittasi johonkin niistä, hän tapasi käyttää muotoa 'hän' eikä 'se'. Linnut ja oravat rakensivat pesänsä hänen ympäristöönsä. Lehmät, koirat ja apinat löysivät turvapaikan Asramamissa. Kaikki ne käyttäytyivät älykkäästi – erityisesti lehmä nimeltä Laksmi. Hän tunsi niiden tavat melko läheisesti. Hän tahtoi huolehtia siitä, että ne tulivat ruokittua asiallisesti ja hyvin. Ja kun kuka tahansa niistä kuoli, ruumis haudattiin asiaankuuluvuin seremonioin. Elämä Asramamissa virtasi rauhallisena. Ajan kuluessa yhä enemmän ja enemmän vierailijoita tuli – jotkut lyhyemmäksi, toiset pidemmäksi aikaa. Asramamin vaikutus kasvoi, uusia piirteitä ja osastoja lisättiin – karjasuoja, koulu Vedojen opiskelijoille, julkaisuosasto ja Äidin temppleri päivittäisine palveltoineen, jne. Ramana istui suurimman osan ajastaan hallissa, joka oli rakennettu tehtävään olla kuin todistajana kaikille, jotka sattuivat ympäröimään hänet. Ei niin, ettei hän olisi ollut aktiivinen. Hänellä oli tapana ommella lehtilautasia, kuoria vihanneksia, lukea lehdiltä vastaanottamiaan vetoimuksia, lueskella lehtiä ja kirjoja, ehdottaa vastauksia saapuneisiin kirjeisiin, jne. Silti oli melkoisen varmaa, että hän oli erillään kaikesta. Hänelle saapui lukemattomia kutsuja lähteä matkoille. Mutta hän ei koskaan poistunut Tiruvannamalaista ja viimeisinä vuosinaan edes Asramamista. Suurimman osan ajastaan, joka päivä, ihmiset istuivat hänen edessään. He istuivat yleensä hiljaa. Joskus jotkut heistä kysyivät kysymyksiä; ja joskus hän

kysyi heiltä. Oli suurenmoinen kokemus istua hänen edessään ja katsella hänen säteileviä silmiään. Moni koki ajan pysähtymisen ja sanoin kuvaamattoman hiljaisuuden ja rauhan.

Ramanan Tiruvannamalaihin saapumisen 50-vuotisjuhlaa vietettiin vuonna 1946. 1947 hänen terveytensä alkoi heiketä. Hän ei ollut vielä seitsemääkymmentä, mutta näytti paljon vanhemmalta. Vuoden 1948 loppupuolella ilmestyi pieni nystyrä hänen vasemman kyynärpänsä alapuolelle. Koska se alkoi kasvaa, Asramamin sairaskodista vastaavat lääkärit päättivät leikkauttaa sen pois. Madrasista kutsuttiin kirurgit ja he leikkasivat. Haava ei parantunut ja kasvain uusiutui. Myöhempi tutkimus osoitti, että esiintymä oli sarkoomatyypinen. Lääkärit suosittelivat raajan amputointia esiintymän yläpuolelta. Ramana vastasi hymyillen: "Pelkoon ei ole mitään syytä. Keho itsessään on sairaus. Annetaan sen saada luonnollinen loppunsa. Miksi silpoa sitä? Pelkkä ulostyöntyvän osan sitomisen tehtäköön." Tehtiin vielä kaksi operaatiota, mutta kasvain ilmestyi uudelleen. Kotoperäistä lääkitystä yritettiin; samoin homeopatiaa. Sairaus itse ei lannistunut hoidolla. Viisas oli täysin rauhallinen ja äärimmäisen välinpitämätön kärsimykselle. Hän istui kuin sivullinen katsellen kuinka sairaus tuhosi ruumista. Mutta hänen silmänsä loistivat yhtä kirkkaina kuin ennenkin ja hänen armonsa virtasi kaikille olevaisille. Väkeä saapui suurin joukoin. Ramana vaati, että heidän oli saatava *darsanansa*. Palvojat toivoivat hartaasti, että viisas parantaisi ruumiinsa yliluonnollisten voimiensa avulla. Jotkut heistä kuvittelivat, että heillä itsellään oli ollut näiden voimien apu, jonka he katsoivat johtuvan Ramanasta. Ramana sääli noita kärsimyksiä surevia ja yritti lohduttaa heitä muistuttamalla, että Bhagavan ei ollut ruumis: "He pitävät tätä ruumista Bhagavana ja uskovat hänen kärsivän. Sääli heitä! He ovat epätoivoissaan Bhagavanin lähtiessä ja jättäessä heidät – mutta mihin voisin mennä ja miten?"

Loppu saapui 14. huhtikuuta 1950. Sinä iltana viisas antoi *darsanan* luokseen tulleille palvojille. Kaikki, jotka olivat paikalla Asramamissa, tiesivät, että loppu oli lähellä. He istuivat laulaen Ramanan laulua Arunachalalle Aurunacahala-Siva-kertosäkeellä. Viisas pyysi apulaistaan tukemaan hänet istumaan. Hän avasi loistavat ja armeliaat silmänsä lyhyeksi hetkeksi; hymy karehti hänen silmissään; onnen kyynel vierähti alas hänen silmiensä ulkokulmista; ja klo 8.47 illalla hengitys pysähtyi. Ei mitään kamppailua, ei kouristusta, ei kuoleman merkkejä. Sillä samalla hetkellä meteori liikkui hitaasti yli taivaan, saavuttaen pyhän vuoren, Arunachalan laen ja katosi sen taa.

Ramana Maharshi kirjoitti harvoin; ja minkä vähän hän kirjoitti säkeistöjen muodossa, oli kirjoitettu tyydyttämään jonkin palvojan erityinen vaatimus. Itse hän selitti kerran: "Jotenkin minulle ei koskaan tule mieleen kirjoittaa kirjaa tai kokoelmaa runoja. Kaikki runot, jotka olen kirjoittanut, ovat jonkun pyynnöstä tai muuten yhteydessä johonkin tiettyyn tapahtumaan." Kaikkein kiinnostavin hänen töistään on *The Forty Verses on Existence* (Olemassaolon Neljäkymmentä Säettä). *Upadesa Saramissa*, joka on myös runo, *Vedantan* olennaisin osa on tuotu esiin. Viisas sepitti viisi laulua Arunachalalle. Jotkin Sankaran tekstit, kuten *Vivekacudamani* ja *Atma-bodha*, hän käänsi tamiliksi. Mutta hän kirjoitti myös sanskritin, telugun ja malayalamin kielellä.

Sri Ramanan filosofia – joka on sama kuin *Advaita-Vedantan*, tähtää Itsetoteutukseen. Opetuksen keskeinen polku tässä filosofiassa on Itsen luonnon etsintä itsestään, käsitteen 'minä' sisältö. Yleensä 'minän' ominaisuudet muuttuvat ja kattavat lukemattomia tekijöitä. Mutta nämä tekijät eivät ole todella 'minä'. Esimerkiksi me tunnemme fyysisen kehon 'minänä'; me sanomme, 'Minä olen lihava', 'Minä olen laiha', jne. Ei kestä kauaakaan huomata, että tämä on väärä tapa. Keho itsessään ei osaa puhua, 'minä' sellaisenaan on liikkumaton. Jopa kaikkein tietämättöminkin tajuaa ilmauksen 'minun kehoni' sekaannuksen. Mutta ei ole kuitenkaan helppoa erottaa virheellinen 'minän' samaistus egoon (*ahankara*). Tämä johtuu siitä, että etsivä mieli on ego ja poistaakseen väärän samaistuksen, sen on läpäistävä kuoleman tuomio, niin kuin se oli, itsenä. Tämä ei ole

millään muotoa yksinkertainen asia. Egon uhraaminen viisauden tuleen on uhrauksen korkein muoto.

Itsen erottaminen egosta, me sanomme, ei ole helppoa. Mutta se ei ole mahdotonta. Kaikki meistä voivat saavuttaa tämän erotuksen, jos me punnitsemme unikokemuksissamme olevat seikat. Unessa 'me olemme' vaikka ego on hävinnyt. Ego ei toimi siellä. Kuitenkin siellä on 'minä', joka todistaa egon poissaolon aivan samoin kuin esineidenkin poissaolon. Jos 'minä' ei olisi siellä, ei pystyisi herättyään unesta muistamaan unikokemustaan ja sanomaan; "Minä nukuin hyvin. Minä en tiennyt mitään." Meillä on silloin kaksi 'minää' – 'valeminä', joka on ego ja todellinen 'minä', joka on Itse. 'Minän' samaistaminen egoon on niin vahva, että harvoin näemme egon ilman sen naamiota. Sitä paitsi kaikki suhteelliset kokemuksemme riippuvat kiintopisteestä olevasta egosta. Herättäessä unesta egon ilmetessä, näkyvä maailma ilmenee sen myötä. Sen vuoksi ego näyttää niin tärkeältä ja luotettavalta.

Mutta todellisuudessa tämä on korttitalo. Kun itsetutkimuksen prosessi alkaa, sen tulee perustua murtumiseen ja liukenemiseen. Ymmärtääkseen tämän itsetutkimuksen, täytyy omistaa partaveitsenterävä mieli – paljon terävämpi kuin selvitetessä aineen salaisuuksia. Yksipisteisen älyn avulla on totuus nähtävissä (*drsyate tu agraya buddhya*). On totta että jopa äly on saatava häivytettyä ennen kuin lopullinen viisaus valkenee. Mutta tähän pisteeseen saakka sitä on etsittävä itsestä – ja etsittävä hellittämättä. Viisaus ei todellakaan ole laiskan hommaa.

Etsintää 'Kuka minä olen?' ei ole tulkittava mentaaliseksi pohdiskeluksi ymmärtää mielen luonto. Sen tarkoitus on 'keskittää mieli omaan lähteeseensä'. 'Valeminän' lähde on Itse. Se, mitä tehdään Itsetutkimuksessa, on, että juostaan mielen virtaa vastaan sen suuntaan juoksemisen sijasta ja lopulta ylitetään mielen muutosten alue. Kun 'valeminä' on jäljitetty sen lähteelle saakka, se katoaa. Silloin Itse loistaa kaikessa komeudessaan – mitä loistoa on kutsuttu toteuttamiseksi (toteutumiseksi) ja vapauttamiseksi (vapautumiseksi).

Kehon lakkaamisella tai lakkaamattomuudella ei ole mitään tekemistä vapauttamisen kanssa. Keho voi jatkaa loppuunsa ja maailma voi jatkaa ilmenemistään kuten Maharshin tapauksessa. Tämä ei tee mitään eroa Itseen, joka on toteutettu. Todellisuudessa, Ei ole olemassa kehoa enempää kuin maailmaakaan hänelle; on vain Itse, ikuinen Olemassaolo (*sat*), Tietoisuus (*cit*), ylittämättömän Autuus (*ananda*). Sellainen kokemus ei ole meille täysin vieras. Me olemme siinä syväunessa, jossa olemme tajuissamme sekä ilman ulkoisen maailman asioita että sisäisen maailmamme unia. Mutta tämä kokemus sijaitsee älyn peitteen alla. Niinpä se on, että me palaamme takaisin unien fantasioista ja valveen maailmasta. Palaamattomuus kaksinaisuuteen on mahdollista vain kun tietämättömyys on poistettu. Tämän tekeminen mahdolliseksi on *Vedantan* päämäärä. Innostaa jopa vähäpätöisintä meistä toivolla ja auttaa meitä ulos Masennuksen Suosta on sellaisen loistokkaan esimerkin antajan kuin Maharshi korkein tehtävä.

SRI RAMANASRAMAM, TIRUVANNAMALAI.

IHANTEET JA TOIMINNAT

Sri Ramanasramam, missä Bhagavan Sri Ramana Maharshi eli ja opetti *Advaita-Vedantan* länkaikkisen Ilmoituksensa, on pystytetty maalaukselliselle paikalle Tiruvannamalain – pyhän Arunachalan kaupungin – länsilaidalle ja tyyni ilmapiiri, rauha ja kauneus, joka vallitsee komeissa rakennuksissa, jotka muodostavat Asramamin, missä useat toiminnot jatkuvat, on itse koettava uskoakseen.

Koko Asramam on ihanteellinen paikka rauhoittua ja mietiskellä hiljaa. Kaikkien maiden kansalaiset pitävät sitä kuin omana kotinaan.

Bhagavan Sri Ramana Maharshin palvojat, jotka eivät ole olleet yhteydessä Asramamiin ennen Hänen Mahanirvanaa, ovat tehneet jatkuvaa tutkimusta Hänen Asramaminsa toiminnasta siitä lähtien. Ilmoituksena sellaisiin kyselyihin, me vastaamme heidän huomioihinsa, että Sri Ramanasramam toimii aivan kuin ennen Sri Ramana Maharshin Mahanirvanaa. Asramamin normaalitoiminnot ovat seuraavat:

1. Sri Ramanasramam on kyllästetty Bhagavan Sri Ramanan Hyväntahtoisella Armolla; ja suurenmoisin hyöty, jonka ovat myöntäneet kaikki hänen eriuskoiset palvojat, on Sisäinen Rauha, Autuus ja Onni.

Asramamin päätavoite on antaa kaikki mahdollinen apu palvojalle joka etsii mainittuja avuja. Monet palvojat kokoontuvat aamuisin ja iltaisin hiljaiseen mietiskelyyn ja rukoukseen ja he saavat kaiken tarvitsemansa avun ja mukavuuden.

2. Pujaa suoritetaan Sri Bhagavanin Mahasamadhille sekä aamuin että illoin ja samoin Sri Bhagavanin Mahasamadhille, Sri Mathrubhuteswararille.

3. Vedan Laulantaa (*Veda Parayana*) on suoritettu säännöllisesti joka päivä sekä aamuin että illoin. Palvojat kokoontuvat molempina aikoina Pyhäinjäännöksille Arathin (Valojen Huojutus) aikaan.

4. Vanha Halli, jossa Sri Bhagavanin oli tapana istua, on hyvin innoittava ja palvojat kerääntyvät sinne mietiskelemään.

5. Huone, jossa Bhagavan saavutti Brahma Nirvanan, on erittäin pyhä paikka Hänen palvojilleen.

6. Opiskelijaryhmät tapaavat uudessa Hallissa ja keskustelevat Sri Bhagavanin opetuksista.

7. Antaakseen laajempaa julkisuutta Sri Bhagavanin opetuksille, Asramam julkaisee neljästi vuodessa *The Mountain Path*'in, jota jaetaan eri puolille maailmaa.

Tilaushinnat: Vuosikerta: Intiaan 30/- Rupiaa, ulkomaille 15 US\$ maitse. Lisämaksu lentopostista vaihtelee maittain. Elinaikainen tilaus: Intiaan 500/- Rupiaa ja 250 US\$ ulkomaille.

8. Bhagavan palvojat läheltä ja kaukaa vierailevat Asramamissa ja heidät majoitetaan Asramamiin ja kaikki vaiva on nähty heidän mukavuutensa varmistamiseksi, jotta he voisivat nauttia Sri Bhagavanin Läsnaolon rauhasta, joka kyllästää Asramamin.

9. *Veda patasala* on Asramamin haara ja pojilla, jotka opiskelevat siellä, on ilmainen koulutus, ruoka ja majoitus. Heille opetetaan *Yajur Veda*a, Sanskritin kirjallisuutta ja englantia, tamilia, matematiikkaa ja yleistietoa.

10. SRI CHAKRA (Meru Prasthara), jonka Sri Bhagavan vihki Koskettamalla on tavattavissa Äidin Pyhäinjäännösten luona ja hän suorittaa erityis-*pujaa* joka perjantai, täyden kuun päivisin ja *Masa Pravesa* Päivänä (Tamilin Kuukauden 1. päivänä). Sri Bhagavanin palvojat ovat erittäin innokkaita osallistumaan näihin *pujiin* ja hankkimaan hyötyä palvonnoista.

11. Gosalasta on pidetty huolta menneisyydestä lähtien ihanteellisissa olosuhteissa. Maidon saanti Asramilaisten ja palvojien tarpeisiin on tehty riittäväksi ja itsetoimiseksi.

12. Asramamin keittiö toimii kuten vanhoina aikoina ruokkien noin 75 asuvaa ja vierailevaa palvojaa ja lukemattoman määrän köyhiä.

13. Ilmainen sairaanhoito toimii kuten ennenkin ja lääkäri antaa nuukailematta kunnioittavan apunsa kolmena päivänä viikossa.

14. Asramam julkaisee aktiivisesti uutta ja painattaa uudestaan vanhoja kaikilla kielillä. Bhagavanin puhumat sanat, jotka oli kirjattu ylös silloin paikanpäällä, ovat julkaistut. Hinnastoa levitetään.

15. Asramamin suurenmoinen kirjasto sisältää 4000-5000 kirjaa useilla kielillä filosofisista ja uskonnollisista aiheista ollen palvojien vapaassa käytössä.

16. Kaikki ponnistus on nähty tehdä Asramamista keskus, josta Sri Bhagavanin sanoma säteilisi.

17. Asramam pitää yllä ajantasaista luetteloa ikuisista jäsenistä, Bhagavan Sri Ramana Maharshin palvojiksi itsensä tunnustaneista, joka maksaa 100/- Rupiaa (vierasmaalaisilta 12,50 £ tai 30,00 US). Heidä on muistettu Asramamin toimesta ottamalla heihin yhteyttä täältä vähintään ennen ja jälkeen JAYANTHIA ja Sri Bhagavanin ARADHANAA. – Ei käytössä enää vuoden 1993 jälkeen.

18. Asramam toimii puhtaasti palvojien vapaaehtoisin voimin.

Olkoon Hänen hyvänsuopa Armonsa ikuisesti kaikkien yllä.

(Säännökset vierailujen ja Asramamissa asumisen suhteen ovat mitä ilmeisimmin muuttuneet viime vuosina. Niihin on varmintä tutustua Asramamin kotisivun kautta!)

Oikoluettu Marraskuussa 2011
Pentti Mäntylä
Jyväskylä